

Natasha Lesterová

ŠKŘÍŇ PLNÁ DIORA

*Válka
Ztracená láska
Přátelství na
život a na smrt*

Od autorky
bestselleru

Když oděvní restaurátorka Kat Jourdanová objeví v babiččině domě skříní plnou šatů nezměrné hodnoty, netuší, že pátrání po jejich původu odhalí příběh velké lásky a životního přátelství. Příběh, ve kterém se proplétají osudy Skye – mladé válečné pilotky, jejího přítele z dětství Nicholase a členek odboje Catherine a Margaux. Osudy, jejichž nitky spojují tři generace.

*„Co může být lepší než létání, móda, touha a Dior?
Natasha Lesterová mistroovsly sešívá okouzlující látku
příběhu čtyř žen do dojemného románu, který vás udrží
vzhůru dlouho do noci.“*

- Kerri Maherová, autorka románu
Debutantka z rodu Kennedyových

*„Spojení romance, války a haute couture ve strhujícím
příběhu lásky, ztráty a tajemství, odehrávajícím se během
2. světové války. V postavách Margaux a Sky autorka do
středu pozornosti staví nezapomenutelnou sílu žen, které
se v Anglii a Francii zapojily do válečného úsilí, a dává
prostor těm, jejichž hlas zmizel v mlhách války. A taky
módu – musím říkat víc?“*

- Bryn Turnbullová, autorka románu
The Woman Before Wallis (Ta před Wallis)

Natasha Lesterová
Skříň plná Diora

Natasha Lesterová

SKŘÍŇ
PLNÁ DIORA

Přeložila Hana Sichingerová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Paris Secret © Natasha Lester 2020

First published in Australia and New Zealand in 2020 by Hachette Australia, and in the United Kingdom by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group Ltd, London

Translation © Hana Sichingerová, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-504-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-503-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-132-8 (print)

Prolog

PAŘÍŽ, 12. ÚNORA 1947

V impozantním domě číslo třicet na Avenue Montaigne pomáhají Margaux Jourdanové do slonovinově bílého hedvábného saka z šantungu s prošivaným volánově rozšířeným šosem a černé vlněné sukně se sklady. Ta překvapivě sahá až do poloviny lýtek – skandální mrhání látkou ve světě, který ještě nedávno žil z přídělů. Kolem krku jí připnou šňůru perel a komplet završí kloboučkem s širokou krepou a černými rukavicemi. I v době znesvěcené válkou je pohled na ženské ruce natolik pobuřující, že nesmějí zůstat odhalené.

Madam Raymondeová s Margaux zatočí, jako by byla tanečnicí v hrací skříňce, a jednou krátce spokojeně pokývne. Pak jí ukáže, že se má z *cabine* vydat dveřmi do salonu.

Takto, na těle Margaux, se legendární Diorův kostýmek Bar vydává do nic netušícího světa.

Ve velkém salonu se elegantní Pařížané – Jean Cocteau, Michel de Brunhoff z *Vogue*, Marie-Louise Bousquetová z *Harper's Bazaar* – na sebe v davu mačkají tak těsně, až se skoro nedá dýchat. Někteří postávají u stěn, jiní lemují schodiště. Sháňka po vstupenkách na dnešní přehlídku byla tak velká, že je vychytralí překupníci prodávali žádostivcům za víc, než stojí na černém trhu máslo.

Salon zdobí tlumené odstíny perleťově šedé a bílé, které působí stejně nenápadně jako skrytý zip. Židle ve stylu

Ludvíka XIV. s kulatými opěrkami, obrazy v pozlacených vyřezávaných rámech a lustry z období belle époque, to vše jako by dokazovalo, že se právě zastavil čas a je třeba zpozornět. Rozevřené vějíře šustí v předzvěsti potlesku a ve vzduchu jsou cítit parfémy, gauloisky a napětí. Všichni se chvějí nedočkavostí.

Margaux ladně kráčí salonem, slyší hlasité vzdechy a vidí, jak se hlavy diváků natahují dopředu a ruce jim cukají, jako by měly chuť pohladit křivky jejího kostýmu ve tvaru přesýpacích hodin z kolekce *En huit*. Dokončí promenádní kolečko a zmizí za šedou saténovou oponou. Za tou stojí Christian Dior – muž, který šije jako kouzelník a svými oděvy zcela promění svět módy. Kdykoli se od této chvíle v následujících osmdesáti letech někoho zeptáte, jakého zná módního návrháře, každý si jako prvního vybaví právě jeho. Ale to všechno teprve přijde.

Christian se na Margaux usměje. Přehlídka pokračuje. Není nutné říkat, že je velkolepá, to je očividné i beze slov.

Závěrečným vyvrcholením jsou pochopitelně svatební šaty. Když ji oblékají, Margaux se ani nehne. Potom se vrátí do salonu, a jak všichni prudce zalapají po dechu, v místnosti se najednou nedostává vzduchu. Margaux se totiž zjeví v čemsi, co připomíná rozvitou bílou růži utrženou v okamžiku skutečné dokonalosti. Takový dojem alespoň vyvolává její dlouhá nadýchaná sukně. Hedvábí se kolem ní bohatě či spíš rozmařile vzdouvá jako vlna optimismu a pak se zúží do pasu o obvodou pouhých padesát centimetrů, což je míra, kterou musí mít každá manekýna Christiana Diora.

Nikdo z diváků pochopitelně neví, že Margaux se k takovému pasu dopracovala léty strádání, že to je dědictví doby, kdy by podobná róba působila stejně neuvěřitelně jako slunce na půlnoční obloze. Ale připomínat si něco,

co se stejně nedá vrátit, ničemu nepomůže, a proto se Margaux soustředí na své nohy a kráčí pomalu, aby měli všichni dost času pochopit, že vidí cosi výjimečného, ale zároveň rychle, protože než se unesený dav naděje, zmizí jako stín.

Mezi tolika lidmi není pro tuhle úžasnou sukni dost místa, takže zavadí o jeden vysoký bílý stojací popelník. Nikdo kromě Margaux si nevšimne, že se z něj na podlahu vysypal popel. Nikdo nevnímá ani to, že venku je čtrnáct pod nulou a Paříž celou zimu mrzne v poválečných přídělech elektřiny a nedostatku uhlí. Takovou moc mají Christianovy šaty.

Když Margaux odchází ze salonu, strhne se tak ohlušující potlesk, že by probral mrtvého. Jenže ona ví, že její mrtvé už neprobudí nic.

Manekýnky se vracejí do sálu a stavějí se do řady. Christian – nebo Tian, jak ho zná Margaux a několik málo vyvolených – se uklání a přijímá gratulace.

Z řady manekýnek si vybere Margaux, která má na sobě stále ještě svatební šaty navzdory skutečnosti, že sama nikdy nevěstou nebude, pozvedne její ruku ke rtům a políbí ji. „*Magnifique*,“ pochválí ji.

Christianova sestra Catherine Diorová políbí Margaux na tváře. „Byla jsi *magnifique, chérie*.“

Přistoupí k nim Carmel Snowová z amerického *Harper's Bazaar* a okouzleně přeje konečky prstů po Margauxině hedvábné sukni. „Drahý Christiane,“ pronese, „vaše šaty jsou něco úplně nového.“

A Margaux, jako by náhle dokázala věštit budoucnost, okamžitě ví, že odted' se bude o Christianově kolekci už navždy mluvit takto. New Look pro nový svět. Svět, v němž úmrtí, ztráta a zlomené srdce budou už napořád jen utlumenou emocí, a ne surovostí, která z člověka sdírá kůži. Život už nebude takový, jaký zažili v posledních letech války.

New Look bude skvělým prostředkem zapomnění pro generaci, jež přežila válku a vůbec nic si z ní nechce připomínat.

Margaux je jediná, kdo si pamatuje. Skye, Liberty i Nicholas s O'Farrellem, ti všichni odešli, každý jinak. Už nikdy před nikým znovu nevysloví jejich jména. Nikdo si nepřeje slyšet jména obětí. Stejně jako nikdo nechce vědět, že Margaux má tak útlý pas, protože je obětí také.

Catherine vsune Margaux cosi do dlaně. „Tumáš, *chérie*. Připijme si šampaňským na...“ Zaváhá. „Na budoucnost?“

To slovo s sebou už navždycky ponese otazník. Margaux proto na budoucnost nepřipije. Raději připije na ně – na sebe, Catherine, Skye, Liberty, Nicholase a O'Farrella. A jak se napije, cítí, jak se jejich duchové zase shlukují kolem ní a jako každou noc v jejích snech prosí. Ale stejně jako nemohla udělat nic tehdy, když každého z nich viděla naposledy, nemůže pro ně udělat nic ani teď. Kromě toho, že se napije šampaňského, usměje a vykročí v šatech New Look do tohoto strašného nového světa, kterému nerozumí.

Část první
Skye

*... v životě samotáře se vyskytnou vzácné okamžiky,
kdy se duše někoho cizího dotkne té vaší,
jako když se jednou za rok protnou hvězdy se Zemí.
On byl pro mě taková konstelace.*

– Madeline Millerová, *Circe*

Kapitola 1

CORNWALL, SRPEN 1928

„Je ti vidět spodní prádlo.“

Skye Penroseová věděla, že poslušná desetiletá dívka by po takovém napomenutí měla přestat metat hvězdy po molu v Porthlevenu jako kometa a urovnat si sukni. Místo toho se zastavila, změnila směr a vystřihla dva dokonalé přemety stranou směrem k chlapci, který promluvil. Setrvačností se k němu rychle přirýtila a prudce mu šklubla za kalhoty, až mu je stáhla z pasu dolů a přitom utrhla nejméně jeden knoflík.

„A teď je vidět i tvoje,“ prohodila se smíchem. Okamžitě se chtěla dát na útěk, aby utekla před jeho předpokládanou pomstou, ale on se zatvářil tak ohromeně – vyvalil oči a ústa otevřel dokořán, až vznikl kroužek akorát tak velký, že by se do něj mohla trefit bonbonem, kdyby nějaký měla –, že se rozesmála a řekla: „Já jsem Skye.“

Natáhl si kalhoty zpátky a vykotal: „Já jsem Nicholas Crawford. Těší mě.“ Mluvil zvláště, slova spíš sekal, než kulatě protahoval, a přízvuk kladl na nezvyklé samohlásky, takže jí známá slova zněla cize.

„Říkala jsem si, že aby to bylo fér, neměl by jeden z nás vědět o tom druhém něco, co ten druhý neví o něm, jestli z nás mají být přátelé,“ vysvětlila Skye. „Takže jsem se musela podívat na tvoje spodní prádlo.“

Nicholas Crawford přikývl, jako by to bylo naprosto

rozumné vysvětlení. Byl vyšší než Skye, měl téměř černé vlasy a pozoruhodné oči, modrošedé jako moře pod zataženou oblohou. Jeho oblečení bylo nažehlené a čisté, ne uličnický rozevláté, jako ho měla Skye.

„Přátelé,“ zopakoval.

„Pokud umíš udržet tajemství.“

Zvědavost mu na okamžik zbarvila oči do akvamarínové.
„A jaké tajemství?“

„To největší. Pojď, ukážu ti to.“

Chytila ho za ruku a vyrazila. Nezaváhal, neprotestoval, že by měl říct matce, kam jde, ani že se nemůže přátelit s někým, kdo mu z kalhot právě utrlh přinejmenším jeden knoflík. Rozběhl se a držel s ní krok, přestože vzhledem k jeho přízvuku a chování musel pocházet odněkud daleko od Cornwallu, kde pravděpodobně nikdo neběhá jen tak. Před radnicí společně zabočili doprava a běželi podél pláže, dokud jim cestu nezahradila na první pohled neproniknutelná kamenná zeď.

„Tudy,“ ukázala Skye na otvor dost velký, aby se jím dalo prolézt.

Na druhé straně zdi znovu údivem otevřel pusou dokořán a jí bylo jasné, že je ohromený přesně tak, jak doufala.

„Jsi první člověk, kterého jsem sem zavedla,“ přiznala.

„Proč mě?“

Přemýšlela, jak by mu to měla říct: *Nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by se dokázal něčemu tak strašně moc divit.* Nevyznělo by to hezky. „Napadlo mě, že se ti to bude líbit.“

Oba se museli otočit kolem dokola, aby viděli moře, které vlevo od nich bílým krajkovým lemem naráželo na útes, oblouk zátoky, kde se v mírném větru převalovaly vlny, a temnou rozeklanou jeskyni dole, která slibovala spoustu dobrodružných zážitků.

„Tohle celé je moje,“ pronesla Skye hrdě. „Vidíš ten dům tamhle?“ Ukázala na útes, na jehož okraji se v zemi svými základy jen taktak držel větrem ošlehaný dům. „Tam bydlím s mámou. A se sestrou. Do jeskyně se dá dostat jenom tou dírou v kamenné zdi nebo po cestičce, která vede dolů kolem našeho domu. Takže je to moje. A teď i tvoje.“

Nicholas nakrčil obočí. Sáhl do kapsy a vytáhl hodinky. „Jestli se se mnou chceš dělit o svou jeskyni, já se s tebou podělím o hodinky.“ Podal jí je. „Patřily mému tátovi. A předtím jeho tátovi.“

Prsty pohladila rytinu na pouzdru a otevřela ho. Uvnitř spatřila umělecky ztvárněné římské číslice a podivně pokroucený půlměsíc.

„Kde je tvůj táta?“ zeptala se.

„Tam.“ Nicholas ukázal na nebe.

„Nemusíš se o ně se mnou dělit.“ Vrátila mu hodinky, protože chápala, že je to ta nejdůležitější věc, kterou Nicholas má.

„Já chci. Můžeš je mít vždycky jeden den v týdnu.“

Znělo to hodně rozhodně. Tenhle dobře oblečený kluk, který asi ještě nikdy nevkročil na cornwallskou pláž, měl silnou vůli. A uměl běhat. A líbila se mu její zátoka.

„To si ale pro ně zítra budeš muset zase přijít,“ podotkla. Přikývl.

„Chceš se kouknout dovnitř do jeskyně?“

Znovu přikývl.

Skye stála na vrcholku útesu, Nicholasovy hodinky držela pečlivě a bezpečně zabalené v kapesníku a dívala se, jak se její nový kamarád protáhl dírou ve zdi a vleče se dole po pláži. Těsně předtím, než zahrnul k městu, se otočil a zamával. Skye udělala několik rychlých hvězd, protože doufala, že mu tím udělá radost. A potom zamířila na večeři.

Sotva Skye vstoupila do domu, udeřila na ni její o rok mladší sestra Liberty.

„Kde jsi byla?“ zaúpěla.

„Na pláži,“ odpověděla Skye.

Liberty se ušklíbla. „Ty jsi pořád jen na pláži.“

„Takže jsi mě mohla snadno najít.“

„Mám hlad.“

Než mohla sestře připomenout, že jídlo najde v kuchyni a nemusí na ni čekat, zahlédla přes Libertino rameno na stole rozloženou hru hadi a žebříky. Zlatí a zelení hadi se plazili k obrázkům zlobivých dětí a Skye se zkroutil žaludek stejně jako ti plazi, když si uvědomila, že by mohla posloužit jako předloha jedné z těch kresbiček. Slíbila Liberty, že si s ní odpoledne zahraje. Ale radostí z toho, že našla někoho, komu se zátoka líbí – na rozdíl od její sestry – stejně jako jí, na to zapomněla.

Liberty si všimla, kam se sestra dívá. Skočila ke hře a smetla ji ze stolu. Kostky zarachotily na podlaze a na okamžik přehlušily tiché hlasy z vedlejšího pokoje, kde se jejich matka věnovala nějakému klientovi.

„Udělám čaj,“ navrhla Skye. „A potom si můžeme zahrát.“

Liberty na to nic neřekla a Skye napadlo, že možná odpochoduje nahoru po schodech a bude trucovat ve svém pokoji, jak měla ve zvyku. Ale nakonec přikývla a na chvíli se rozhostil mír. Pily čaj, hrály a Skye se nehádala, když měla Liberty vylézt po žebříku, ačkoli špatně spočítala počet políček, o která popošla. A neřekla nic, ani když Liberty protestovala, že špatně počítá Skye, a přiměla ji slézt po hadovi dolů. Liberty vyhrála.

Následující ráno se Skye probudila už za svítání a v plavkách a s kapesními hodinkami pevně a bezpečně sevřený-

mi v ruce netrpělivě čekala na Nicholase. Seděla v obývacím pokoji na lavici pod oknem, pozorovala svůj milovaný oceán a v duchu Nicholase přesvědčovala, aby hodil za hlavu slušné vychování a přišel už teď, i když bylo moc brzy i na snídani. Za hodinu se dole ukázala Liberty, a když spatřila Skyeiny plavky, zamračila se a zákeřně se do ní pokusila kopnout, ale Skye – která v tom měla spoustu praxe – jí lehce uhnula. Najednou se ozvalo zaklepání na dveře a Skye se rozzářila radostí. Očividně dal také přednost její zátoce před snídaní.

„Zlato, podívej se, kdo to je!“ zavolala matka z kuchyně od oprýskaného modrého sporáku Royal Windsor, na kterém míchala v hrnci kaši. „Do deseti nikoho nečekám.“

Skye už upalovala chodbou a otevírala dveře. Stál v nich Nicholas a žena, která majetnický svírala jeho rameno. Skyein úsměv vyprchal.

„Tohle je ta holka?“ zeptala se žena.

„To je Skye,“ představil ji Nicholas.

„Ráda bych mluvila s tvou matkou,“ sdělila žena dívce.

„Pojďte dál,“ pozvala je Skye zdvořile. Jak otevřela dveře dokořán, olejové lampy z barevného skla – žily příliš daleko od města na to, aby měly v domě zavedenou elektřinu – zablikaly jako v předtuše potíží, které s sebou žena nese.

Vanessa Penroseová uvítala hosty v kuchyni, jež jako vždy voněla kouřem ze dřeva, francouzskými cigaretami a kávou. V dlouhé, nádherně vyšíváné noční košili z černého hedvábí s nabíranými rukávy a hlubokým výstřihem vypadala nedostižně. Žena vedle Nicholase na ni zírala, jako by Skyeina matka metala po domě hvězdy a byly jí vidět kalhotky.

„Přišli jste na snídani?“ zeptala se Vanessa a přiměla ženu odtrhnout oči od její noční košile. „Ty musíš být Nicholas,“ pokračovala, „Skye mi o tobě vyprávěla. Já jsem

Vanessa. Nebo paní Penroseová, co ti víc vyhovuje. Máš rád ovesnou kaši?“

Nicholas se konečně usmál. „Ano.“

„Ne, nemá,“ odpověděla žena.

„Mám. Mám hlad,“ namítl Nicholas s tím samým klidným odhodláním v hlase, jako když ve dveřích řekl: „To je Skye.“

„Skye má pořád hlad,“ řekla Vanessa Nicholasovi, „což znamená, že nemůže jít ven, dokud se nenají. Holt si budeš muset dát s námi.“

Skye se zahihňala a Nicholas si sedl.

„Já jsem Finella Crawfordová a vaše dcera dluží mému synovci omluvu.“ Nicholasova teta měla hlas jako rybářský háček, ostrý a zraňující. Měla stejný přízvuk jako Nicholas, ale z jejich úst to znělo spíš nepřijemně než zajímavě.

„Zničila mu pěkné kalhoty a ukradla jistý velmi cenný předmět,“ pokračovala teta.

Skye pod stolem natáhla ruku a vtiskla Nicholasovi do dlaně jeho kapesní hodinky. Doufala, že to pomůže.

„Díky,“ zašeptal.

Vanessa vzala z mísy pomeranč, rozkrojila ho napůl a vymačkala z něj šťávu. Nalila ji do sklenice a tu podala Nicholasovi. „Skye mi o těch kalhotách řekla. Knoflíky ti můžu přišít. Ale Skye rozhodně nekrade.“

„To se pletete. Ukradla mému synovci kapesní hodinky, které mu odkázal jeho drahý otec, můj bratr.“ Nicholasova teta si otřela oči kapesníčkem, ale Skye připadalo, že si ten výstup docela užívá.

„Ale já ty hodinky mám,“ namítl Nicholas a ukázal je.

„Záhada vyřešena.“ Vanessa rychle vymačkala ještě tři pomeranče a pak se posadila.

„Mrzí mě, že jsem ti utrhla knoflík u kalhot,“ omluvila se Skye chlapci a snažila se chovat co nejzpůsobněji.

„Knoflíky a Skye jdou spolu dohromady asi jako mořský vítr a upravené vlasy,“ prohodila její matka a krátce pohlédla na Finellin větrem pocuchaný účes.

Nicholasova teta změnila téma. „Slyšela jsem, že věštíte budoucnost.“

„Ano, to je pravda,“ připustila Vanessa.

„Moje švagrová by si ji chtěla nechat vyložit.“ Finella ze sebe ta slova vymáčkla s nechutí, jako by jí takový nápad připadal stejně odporný jako zvířecí trus. „Utrpěla velkou ztrátu – zemřel jí manžel, Nicholasův otec. Na radu lékaře jsem ji přivezla z New Yorku do její domoviny. Potřebuje mořský vzduch a odpočinek. Vzhledem k tomu, co přetrpěla, jsem ochotná jí tenhle rozmar tolerovat.“

Skyeina matka Nicholasovi pokapala kaši několika lžičkami medu. Liberty vytřeštila oči, když viděla, kolik ho dostal, a otevřela pusou, aby protestovala, ale Skye na ni zuřivě zavrtěla hlavou. Med představoval vyjádření solidárnosti, o které zatím nemohli mluvit. Liberty a Skye stejně jako Nicholas neměly otce.

„Vaší švagrové vyložím budoucnost pod podmínkou, že dovolíte Nicholasovi, aby si hrál se Skye,“ řekla Vanessa. „Myslím, že to bude dobré pro oba dva.“

Teta souhlasně přikývla, obrátila se k odchodu a na Nicholase úplně zapomněla, ale Skye problém vyřešila tím, že za ní nahlas zavolala: „Nicholas bude na večeři doma!“

V průběhu následujícího měsíce uvedla Skye Nicholase, který byl o rok starší než ona – bylo mu skoro jedenáct a přišel sem z města plného mrakodrapů –, do svého světa. V tůňkách na skalách hledali kraby poustevníčky i kraby říční a pak porovnávali, čím uteče rychleji, když je zase položí na písek. Z kamenů seškrabávali mušle a přílipky bok po boku s ústříčnicíky s červenými zobáky. Pátrali po

mušličkách zavnutců, jejichž maličké broskvové zbarvené schránky se daly velmi snadno přehlédnout – o to byly cennější –, a přidávali je do Skyeiny sbírky.

Zpočátku s nimi chodila i Liberty, pronásledovala je po cestě, když sbíhali a klouzali dolů do zátoky, a přemlouvala Skye: „Slibuju, že tě nebudu kopat, když zůstanete doma a zahrajete si se mnou.“

„Pojď si radši hrát ven,“ namítala Skye, protože věděla, že se sestřině noze stejně většinou vyhne a že léto není čas, kdy by se mělo sedět doma.

Jenže skalní tůňky a mušle nebyly Liberty po chuti. Sedla si na pláž, k sestře se otočila zády a rozzuřeným pohledem sjela Nicholase, který jí nabízel toho největšího a nejrychlejšího závodního kraba. Nakonec Skye na sestru zapomněla a za hodinu si uvědomila, že Liberty odešla zpátky nahoru do domu bavit se se svými panenkami, které před přílipkami dávaly přednost čajovým dýchánkům.

Jednoho rána byla Liberty cestou dolů k pláži obzvlášť otravná. „Nenechávej mě tady samotnou,“ kňourala pořád dokola.

„Když půjdeš s námi, nebudeš sama,“ namítla Skye.

A tak Liberty šla, ale jakmile byli na pláži, strčila Skye do plavek na zádech kraba. Ten se vyděsil a Skye štípl.

„Ty potvoro!“ křičela Skye na sestru.

Liberty mrskla Skye do obličeje plnou hrst písku a rozbrečela se.

Skye se dívala, jak Liberty upaluje domů. Písek ji pálil v očích a svědomí sžíraly nadávky, které za sestrou křičela. Večer si se sestrou dvakrát zahraje žebříky a hady, slibovala si.

„Pojďme do jeskyně,“ navrhla Nicholasovi.

Přikývl a vydal se za ní.

V nejtemnějším a nejzazším koutě, kde nebylo nic vidět, si lehli na záda. Jen chvilku vydrželi být potichu a brzy se